

Edin Smailović

OSMIJEH SA FOTOGRAFIJE

Put je bio isti kao i prošle godine – rupa do rupe. Odlučio je da ne mari za auto. Ubacio je u prvu i pustio ga da tako skakuće po razlokanom makadamu. Maj je. Još nije sezona. U selu potpuni mir. Možda će ovako izgledati planeta bez ljudi, pomisli. Otvori kapiju. Istina, morao se malo pomučiti, jer je brava počela korozirati. Sve je stajalo na istom mestu kao i prošle godine. Očigledno da od njegovog posljednjeg dolaska niko od braće i sestara nije dolazio da obiđe rodnu kuću. Razumljivo, sve je manje vremena u ovom ludom i užurbanom svijetu...

A ne bi ni on iz daleka došao, da ga nije natjerala nostalgija. Ili, možda, želja da potraži odgovor na pitanje: otkud ovaj nemir, iako ima sve? Ili je, bar, tako izgledalo u očima drugih. Žena, dvoje djece, posao, stan i auto na kredit. Mogli su se komotno slikati za reklamnu kampanju nekog trgovinskog lanca. Ali, opet, njemu nije bilo sve potaman. Osjećao se kao da ga je neko ubacio u kompjuterski program, te da živi baš po tom programu. Sve je više živio dok sanja, a sâm mu je život sve više ličio na san iz kojeg bi da pobjegne. Ali, kuda pobjeći danas u ovom svijetu? Gdje je to mjesto koje nudi azil za iznurene srednjovječne muškarce?

Tamo, jer ovdje svi za inostranstvo kažu “tamo”, brzo se uklopio. Savladao je jezik, a onda u poslu napredovao, stepenicu po stepenicu. I, evo, nakon dvadeset i pet godina može da se pohvali uspjehom. Međutim, osjećao je da je za tih godina nešto zaboravio, izgubio. Djeca su odrasla, otišla već svojim putevima, i sada je ostao sa ženom u toj ogromnoj kući, da čuti i prebira po uspomenama...

Tolika kuća, a takva tišina! Svakim danom ga je to sve više nerviralo. Jedne večeri, donio je odluku da ujutro krene “ovamo”. Ni sam ne zna zašto, ali je tako odlučio. I, evo ga ovdje, na pragu rodne kuće.

Otvorio je vrata i razgledao satima po oskudnom kućnom inventaru svojih roditelja. Ni sam nije znao šta traži. A onda mu se pogled zakovao za fotografiju koju je našao u ladici kredenca.

Obrisao je prašinu sa nje. Bila je to fotografija sa koje se smiješila njegova šira porodica. Prebrojao je njih petnaestoro. Bila je to 1965. godina. Porodice njegovog oca i amidže. Nije se mogao sjetiti šta se slavilo, ali se vidjela sreća i osmijesi na licima sa fotografije. Nije ni primijetio da su mu niz obraze krenule suze. Pogledao je kroz prozor i sjetio se kako je, kao bosonogo dijete, trčao za krpenom loptom. Kao da je mogao čuti glas majke koja ga doziva da uđe u kuću, jer je sunce već odavno zašlo...

Stavio je fotografiju u auto i odvezao se nazad. Čim je stigao, uramio je fotografiju i stavio je na zid u spavaćoj sobi – da to bude prvo što će ugledati kada se probudi.

Od tada mu je nekako lakše. I čini mu se da je srećniji dok mu se sa fotografije osmjehuje on sâm – mlađi pedeset i dvije godine...